

[Arbejdsministeren]

sagt, at en generelt nedsat arbejdstid kan blive en fare for ligestillingen. Og han begrundede sin skepsis med, at det ikke på nuværende tidspunkt er realistisk at tro på, at nedsættelse af arbejdstiden med fuld lønkompen- sation under alle omstændigheder ville have en sådan helt sikker effekt, at man fik det udjævnet efter fire år. Han taler om, at reallønnen er udhulet, og at en yderligere nedgang kan blive katastrofal, især for børnefamilierne, hvis boligudgifter er uforholdsmæssigt høje. »Konsekvensen kan derfor meget let blive, at manden vil forsøge at indhente det økonomiske tab ved at påtage sig 1½ job eller mere, og så er vi lige vidt: arbejdsfordelingen i hjemmet forbliver uændret.«

Det er i hvert fald ikke det, vi kvindelige folketingsmedlemmer mener, når vi ind imellem taler om det ud fra et ligestillingssyns- punkt; så er det vel ud fra en forestilling om, at man så skulle kunne deles om arbejdet. Om man så skal arbejde samtidig inden for et bestemt timeantal, eller det skal være forskudt, skal jeg så lade være med at fordybe mig i. Hvis der var tale om to voksne personer, der skulle være sammen, skulle de måske arbejde samtidig; hvis det var børnene, der skulle tages hensyn til, kunne man måske tale for at arbejde forskudt, og jeg ville som B-menneske personlig ønske, at jeg aldrig nogen sinde skulle møde før kl. 10 om morgenen; men det er mere en privat bemærkning.

Så synes jeg egentlig, der var noget positivt, men også noget underligt over denne debat, for der er jo forskellige opfattelser af dette her. Der er opfattelsen, at man skal lovgive, og opfattelsen, at man skal have nedsat arbejdstid med fuld lønkompen- sation; men mest modstridende var vel hr. Dohrmanns indlæg, der gik på: vi har hverken råd til arbejdstidsnedsættelse eller lønstigninger i den kommende overenskomstperiode. Som hr. Dohrmann sagde, og som jeg også tror er rigtigt: vi kan ikke producere os ud af krisen ved at sætte arbejdstiden ned. Hvis man skal sætte arbejdstiden ned, bliver det nok nemmere at komme igennem med det under en højkonjunktur. Men o.k., der er forskellige opfattelser.

Så sagde fru Lilli Gyldenkilde efter hr. Dohrmanns indlæg, som vist interesserede fru Lilli Gyldenkilde en del, at man ikke skal

blande sig på forkerte præmisser. Det kan selvfølgelig give anledning til den evige dis- kussion om, hvilke præmisser der er de rigtige, og der vil selvfølgelig blandt folketingets medlemmer nok være forskellige opfattelser af, hvad der er de rigtige og hvad der er de forkerte præmisser, men altså tanken om, at man så skulle lovgive ud fra forestillingen: mine præmisser er altså de rigtige, hvorved folketinget blandede sig i noget, det ellers ikke plejer at have med at gøre, tyder for mig på, at det var klogere, at vi gjorde, som vi plejede, nemlig overlod det til arbejdsmar- kedets parter at finde ud af dette her.

Jeg tror også, man skal erindre, at spørgs- målet om en nedsættelse af arbejdstiden også sidste gang, man førte overenskomstforhand- lingen, på et tidspunkt var meget stærkt inde i billedet, men da man så kom frem til snore- ne ved forhandlingsbordet, valgte man en 4 pct.s lønvækst fremfor at få en nedsættelse af arbejdstiden. Måske bliver det det valg, man kommer til at stå over for igen ved de kom- mende overenskomstforhandlinger, og så må man jo finde ud af, om man prioriterer an- derledes denne gang.

Jeg må sige tak til hr. Kofod-Svendsen, som ville give mig en pænere karakter end hr. Svend Auken. Jeg er nu ellers kommet ud over den fase, hvor jeg oplever mig selv som en skolepige, men o.k., hvis det er positivt ment.

I spørgsmålet om deltidsarbejde synes jeg, det må være op til det enkelte menneske at afgøre, om han eller hun vil arbejde på fuld- tid eller deltid; det burde samfundet egentlig ikke blande sig i. Hr. Kofod-Svendsen havde nogle betragtninger om, at man skulle kunne vælge i blokke; om man ville det ene eller det andet. I den forbindelse savner jeg en større fleksibilitet inden for den private sek- tor. Jeg mener, den findes i større omfang inden for den offentlige sektor. Fru Helle Degn nævnte, at man tidligere har haft en generation af hospitalslaboranter, som var unge og ugifte, da de kom ind på området, men som så blev gift og fik børn, hvorefter de gik på deltid. Så blev deres stillinger nor- meret om til deltidsstillinger, men så kom måske det næste hold unge, som havde brug for en fuldtidsstilling, eller de, der var gået på deltid, blev alene og havde brug for et fuldtidsarbejde, og så var der ikke nogen fuldtidsstillinger tilbage, fordi de var norme-